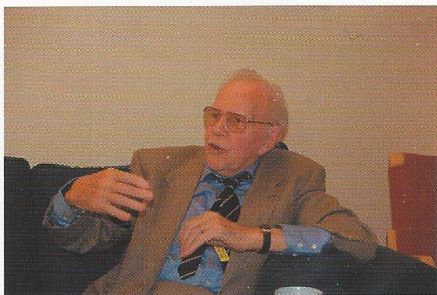

SÅ FÖDDDES CLU

AV ARNE WENNERBRANDT

Om inte Arne Wennerbrandt gått och lämnat tillbaka sina låneböcker den där onsdagen före påsk 1954, hade det kanske aldrig blivit någon Club Alfa Romeo i Sverige.

Arne är idag 90 år, och här berättar han om hur det kom sig att han blev ägare till en Alfa Romeo och sedan startade klubben hösten 1956.

Egentligen börjar historien långt tidigare. John, en motorintresserad yngling i Västergötland, skickade tidningar och urklipp till sin ännu yngre släkting i Stockholm. Arne som var i 10 - 15 årsåldern läste allt om tävlingar och bilar och världsberömda förare.

Bil- och motorintresset fick Arne att välja trängen när det var dags för militärtjänst.

- Jag hamnade i Linköping och fick sen vinterutbildning i Sollefteå. Det var en mycket bra utbildning i hur man hanterar motorer och bilar som jag också hade glädje av efter kriget.

Arnes förband hade hand om transporter av olika slag, bland annat hämtades flyktingar nere i Tyskland.

- Men just då hade jag en ledig period, och det är jag tacksam för.

Det var inte vanligt att privatpersoner hade bilar på den tiden, och de som hade bilar som Kronan kunde behöva under kriget, fick lämna ifrån sig dem.

- En del hade kanske köpt sin bil 1938, men sen fick de ingen bensin. De sålde sina bilar till Kronan, och fick inte bestämma priset själva. Många hade en tår i ögat, minns Arne.

1943 var ingenjörstudier avklarade och Arne fick jobb i byggindustrin, som byggchef och arbetsledare. Som sådan kunde han disponera de bilar som före-

taget ägde, av märket Volvo PV 444. Ville man som privatperson köpa en sådan fick man betala och sedan vänta tre år på leverans. Men ett av de åkerier som han hade kontakter med frågade en dag: "Skulle ingenjörn vilja köpa en Volvo?" Arne sa ja, och blev från 1951 Volvoägare.

- Den hade "gök", alltså färdriktningssvare, eller blinkers, uppe på taket. Det var bra, visade det sig, när vi bilade ner till Italien där det var ganska livlig trafik. Man syntes när man skulle byta fil i rondellerna.

Den första bilen blev inte långvarig, den stals ett år senare, och Arne fick en annan Volvo.

Men nu är vi framme vid påsktiden 1954. Arne skulle skjutsa ner sina föräldrar till släkten i Västergötland. De skulle resa på påskafton, och innan dess skulle Arne lämna tillbaka sina låneböcker till stadsbiblioteket på Sveavägen. Onsdagen kom och när Arne går nerför trapporna från biblioteket ser han rakt in i skyltfönstret på andra sidan Sveavägen. Där ligger racerförarens Joakim Bonniers affär, och i skyltfönstret finns en grå Berlina 1900, en Alfa Romeo. Arne kan inte låta bli att gå in, och träffar Bonnier själv och två unga skäggprydd försäljare. De var mycket intresserade av en affär, medan Arne själv var ganska sval. Han hade en Volvo som bara var ett år. Hur som helst la han ett skambud, och gav dem sitt telefonnummer. Han hade knappt hunnit hem förrän de ringde. Det blev en affär - och leverans dagen därpå.

- De fick min Volvo och 10 000 kr kontant, om jag inte minns fel. Det var ett mycket bra pris.

Så kom det sig att han kunde hämta sina föräldrar i Tureberg i en sprillans ny Berlina 1900 istället för den mindre PV 444.

- Den hade behaglig ljudnivå, dubbla överliggande kamaxlar. Jag tror att fick låna 5 000 kr av min far.

Arne började sedan lägga märke till andra Alfa Romeo-bilar, han noterade registreringsnummer och ägare. Det var oftast människor med teknisk utbildning och affärsmän som körde Alfa. En av dem var Sten-Åke Hjalmarsson som var flygstyrman. Arne och han umgicks en del privat.

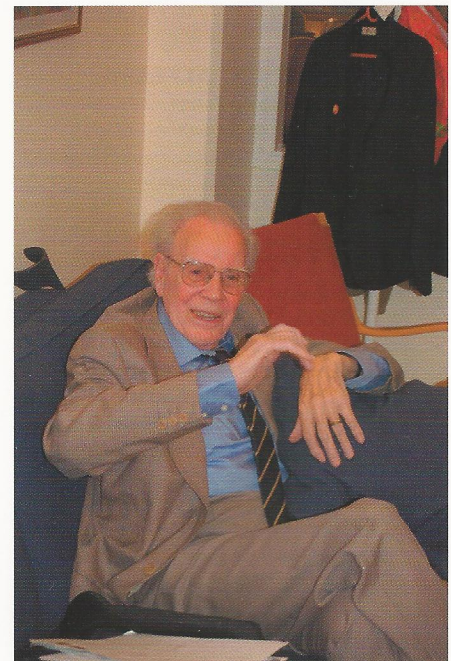
- Vi diskuterade det här med att bilda en klubb, han var ivrig men jag var lite sval. Mitt jobb gav inte utrymme för fritidsintressen, det var mer arbeta och sova, och jag såg ingen som var lämplig att leda en sådan klubb. Men fler och fler fanns på listan med ägare till Alfa Romeobilar.

Vid Bällsta bro i Sundbyberg låg Sieverts Kabelverk, och vid ett av husen där stod en äldre "skräddarsydd" Alfa parkerad. Arne hade sett den flera gånger när han körde förbi. En dag stannade han och gick in och frågade vems bil det var.

"Det är Lundbergs", sa damen vid disken, "Fritiof Lundbergs".

"Kan man få tala med honom", frågade Arne. Och efter en kvarts väntan fick han gå en trappa upp och in till Fritiof Lundberg, inköpschef på Sieverts Kabelverk.

- Framför mig såg jag en man bakom ett stort skrivbord, han hade mustasch och

rökte cigarr, eller om det var cigarrcigarett. På en stor matta framför skrivbordet låg en snygg hund och tittade på mig.

Arne berättade om planerna på att starta en liten klubb för alla som ägde en Alfa Romeo, och frågade om han ville vara med. Lundberg var intresserad, och Arne tänkte för sig själv att nu kanske alla pusselbitar var på plats; här fanns en som skulle kunna bli ordförande.

B ALFA ROMEO

- Det fanns åtminstone fem namn som skulle passa i en styrelse. Vi hade Håkansson, han var en rekorderlig karl, försäljningschef som bodde nära Råsundastadion. Han accepterade att bli kassör. Självtog jag på mig att vara sekreterare, då har man inflytande utan att behöva synas så mycket. Och så hade jag min fru Ruth som hade - ja, som fortfarande har - en så vacker handstil. Hon kunde skriva rent protokollen. Och flickorna på mitt kontor kunde hjälpa mig att skicka ut kallelser.

Så blev det dags att kalla till ett första möte. Det hölls i restaurang Stenvillan i Sundbyberg. Tolv intresserade kom till mötet, Arne tror att det var i september, och året var 1956. De hade någon förtäring, och så bildade de klubben. Men vad skulle den heta?

- Det fanns andra klubbar, som Folkvagnsklubben eller Porscheklubben, men det tyckte vi lät så bonnigt. Club Alfa Romeo skulle det bli, och redan dagen efter ritade jag ett förslag till märke, det som klubben har än idag. Vi hade en man i klubben, Åke Malmkvist, som var i tryckeribranschen. Han ordnade så att vi fick märkena tryckta och med en häftande baksida, så att vi kunde fästa dem på våra bilar, bak och fram, på höger sida. De skulle synas när man möttes, det var vänstertrafik då.

Så kallades medlemmarna till ett första riktigt medlemsmöte. Fritiof Lundberg blev vald till klubbens ordförande, Arne blev sekreterare och Håkansson kassör.

Klubben fick stadgar, och på den tiden måste man vara ägare till en Alfa för att få vara med. Idag räcker det med att vara Alfa-entusiast.

Arne kom att vara sekreterare i fem-sex år, och protokollen skrevs in i särskilda inbundna protokollsböcker som han lämnade ifrån sig.

- Tyvärr är de förkomna, det är tråkigt, säger Arne. Men han minns händelser under de där åren, som att klubben kontaktade den ansvarige för Skarpnäcks flygfält och frågade om klubbens medlemmar kunde få disponera fältet vissa tider. Det gick bra, och den traditionen lever kvar - än idag träffas klubbmedlemmarna ofta på banor runt om i landet för att öva och tävla.

En annan viktig fråga för Arne var att klubbens skulle vara godkänd av Alfa Romeo. Via Joakim Bonnier skrev klubben till huvudkontoret i Italien och frågade om det var OK att klubben bildades, och att namnet användes. Det tog en månad, sen kom svaret att det hade de inget emot, tvärtom gratulerade de den nybildade klubben. Likaså skickade Arne ner klubbens märke, också det godkändes av Alfa Romeo.

Arne slutade att vara sekreterare i samband med att han sålde sin Berlina 1900.

- Jag fick erbjudande från det företag jag arbetade på om helt fri bil, med byte vart tredje år. Det kunde jag inte motstå, och jag kunde inte ha två bilar. Det blev Volvo igen, och så förblev det till min

pension, då köpte jag ut min tjänstebil. Men Arne har ändå hållit kontakt med klubben under alla år. Eller om det är tvärtom:

- De har varit duktiga med att skicka brev hela tiden. Någon har alltid hållit reda på mig.

Arne var tveksam till uppdelningen av klubben i syd, nord, väst och öst. Nu är det åter en samlad klubb, och Arne är nöjd:

- Den styrelse som finns idag handskas med klubben i en stil som jag gillar, säger han. Och berättar om jubileumsmiddagen i somras då han återsåg Sten Hjalmarsson och andra vänner.

- Vi var 450 personer, det var mycket trevligt och är ett fint minne för mig.

Vad hände då med Arnes Berlina? Den sålde han till en bekant som hade sin bil i samma garage på Lidingö där Arne hade sin. Han var bilhandlare, köpte bilen och sålde den vidare. Och vilka öden bilen sedan gick till mötes har Arne ingen aning om.

